

10 RESAN HEM

Vägen tillbaka hem till Solberga var lång och de skulle inte vara framme förrän sent på eftermiddagen. Rappa gick med tunga steg och det syntes att hon inte var glad.

– Du Rappa! Vi ska inte ge upp. Det är klart vi hittar trollkarlen. Det här var ju bara vårt första försök.

– Visserligen, men det som stör mig är att jag inte kan hitta tillbaka till det hus där vi bodde. Det är förmodligen där han är nu, sa Rappa och skakade uppgivet på huvudet.

Hon försökte förklara hur huset låg och hur det såg ut men Albert kände inte igen beskrivningen.

De hade gått i rask takt och nu var det inte långt kvar förrän de var hemma på Solberga. Albert insåg att hans mamma och pappa förmodligen hade varit väldigt oroliga. Han hade ju varit borta i flera dagar. De hade kanske till och med kontaktat polisen. Detta var något han inte hade haft en tanke på när han och Rappa gjorde sin resa. Men nu när de skulle komma hem, insåg han vad han hade gjort.

– Nu kommer jag säkert få en ordentlig utskällning.

– Var inte så säker på det du, svarade Rappa.

Långsamt tryckte Albert ner handtaget till ytterdörren och öppnade. Så ropade han försiktigt:

– Hallå, är det någon hemma?

– Hej Albert, svarade mamma glatt. Så bra att ni kommer hem nu. Vi ska just äta. Har ni haft det bra vid Långsjön?

Albert förstod ingenting men svarade lite tveksamt.

– Jo, jo, det, det var bra.

– Hur har det varit för dig då, Rappa? frågade mamma och hällde upp lite torrfoder till honom.

Albert skyndade sig att svara i hennes ställe.

– Jo, det har varit bra för honom också.

– Albert. Du kan väl hämta pappa. Han är ute och fixar något i stallet – så kan vi äta sedan.

Albert gick ut till stallet och mycket riktigt – där stod pappa och lagade ett hönsnät.

– Ja men, hej Albert. Hur är läget?

– Jo, det är bara bra. Vi ska äta nu.

Under middagen satt Albert och funderade på hur det hängde ihop. De hade inte varit oroliga trots att han varit borta så länge. Han fattade ingenting.

Efter ett tag fick mamma syn på någon som kom gående ner mot Solberga.

– Vem är det där? sa hon. Det ser ju ut som en gammal luffare.

Ner för vägen kom en skäggig man med lång kappa och en vandringsstav som han stödde sig på. Han gick lite böjd och tittade ner mot Solberga. Albert och pappa kunde också se honom men de förstod inte heller vem det kunde vara.

Nu blev Rappa nyfiken. Hon ställde sig upp på bakbenen och tittade ut genom fönstret. Så skällde hon till och for med högsta fart genom köket och slängde sig på ytterdörren som gick upp med en smäll. Albert hann knappt reagera.

Nu trodde de att Rappa blivit galen och skulle bita och jaga bort den gamle mannen. Men vad hände?

Jo, den gamle mannen höll upp sina armar och omfamnade Rappa som hoppade av glädje. Rappa blev så glad att hon inte visste var hon skulle göra av sig. Hon svansade runt och man kunde se att den gamle mannen talade till honom.

Albert förstod nu att den gamle mannen var självaste TROLLKARLEN.

– Albert, vet du vem det där är? frågade pappa.

– Honom har jag aldrig träffat, svarade Albert vilket faktiskt var sant.

De gick ut och ställde sig på trappan och tittade bort mot den gamle mannen som kom närmare.

– Ursäkta att jag stör. Men den här hunden och jag har levt ihop så länge och för mig är det en stor glädje att få träffa henne igen.

– Jaha, det var hos er hon bodde tidigare. Vill ni komma in så vi får höra lite mer om Rappa, sa pappa.

– Rappa. Jaså, det är hennes namn nu, ja, ja, sa den gamle mannen och klev in i hallen.

Får jag presentera mig. Jag är trollkarl och kallar mig "Bolla Trott" – en liten ordlek. Ni vet Trolle Bort blir Bolla Trott, sa han och skrattade för sig själv.

Det dröjde inte länge förrän Bolla blev bjuden att sitta med och äta middag. Han var en mästare på att berätta och nu fick även mamma och pappa höra allt om Rappas barndom, om hur hon åkte med när Bolla uppträdde och hur hon senare också fick göra enkla konster.

Efter middagen blev det kaffe i vardagsrummet. Bolla satte sig skönt till rätta i en fåtölj och så berättade han om sin sjukdom, hur han blev inlagd på sjukhus och hur Rappa blev lämnad ensam.

– Jaha, sa pappa. Det var därför som Rappa hamnade på Djurgården. Men hur lyckades ni lista ut att Rappa hade flyttat till oss?

– Det var enkelt. Jag kontaktade flera hundställen och när jag talade med dem på Djurgården så fick jag veta att det var ni som tog hand om honom.

Så berättade Bolla att han var tvungen att sälja sitt hus där han och Rappa tidigare bott. Alla pengar han fick gick åt till att betala skulder till banken så det blev inte kvar en krona. Dessutom hade han för tillfället ingenstans att bo.

Detta var verkligen en sorglig historia. Både mamma och pappa fick tårar i ögonen när de hörde vad Bolla råkat ut för.

Det blev tyst ett tag men så sa Albert.

– Du kan ju bo hos oss. Vi har en gäststuga som pappa har gjort i ordning. Det kan han väl få?

Mamma och pappa tittade på varandra. De kände båda att Bolla verkade vara en fin man och därför tyckte de också att han kunde få bo i gäststugan ett tag – om han ville.

Bolla flyttade in i gäststugan och på kvällarna brukade Albert och Rappa sitta inne hos honom och lyssna när han berättade om sitt spännande liv. Albert passade också på att fråga honom om han förstod varför mamma och pappa inte varit oroliga fast de varit borta så länge.

– Jag tror det har med Rappa att göra. När man är med honom försvinner både tid och rum. Det är som om man kommer in i en annan värld, sa Bolla och skrattade.

Bolla fick också höra om deras äventyr. Hur de hittade flotten och lärde känna Canis och Meles och om deras tidning – Djurbladet. De berättade om Bäverfantomen och om Timidus och skrattade högt när de kom ihåg hur de

tillsammans med vildsvinen befriade grisarna och såg till att de fick semester.

Albert tyckte också det var spännande att få träffa Elliot på djurmötet. Höra om hur han kämpar för en natur i balans med människorna.

Sedan var det en upplevelse att höra Hermelinos spela. Det hade verkligen varit en händelserik resa.

Så berättade Rappa om när Elliot åkte med på flotten. Det var inte så genomtänkt och det var knappt att flotten flöt när han klev ombord. Men utan honom hade de nog aldrig fått ner den lilla rävvalpen från trädet. Sedan var det väldigt otäckt när det blev storm.

Det värsta var nog i alla fall när lille Lucas trillade i vattnet. Men det gick ju bra till slut.

– Den där älgen verkar vara mycket speciell, sa Bolla.

En ovanligt klok och vis älg.

– Honom vill jag träffa, sa han och tog fram en anteckningsbok och skrev ner några rader. Det verkade som om han redan var på väg att planera något. Kanske var det ett nytt spännande äventyr på gång.

På dagarna såg Bolla till att det var prydligt på gården. Han ordnade så att gräsmattan blev klippt och att rabatterna blev rensade. Så fint som det var i trädgården, efter att Bolla flyttat in, hade det aldrig varit tidigare.

Det märkliga var bara att det aldrig var någon som såg honom jobba i trädgården. Den bara var fin. Men det är klart – han var ju trollkarl.

